

Sygn. akt VIII U 2394/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Grażyna Łazowska
Protokolant:	Korneliusz Jakimowicz

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2014 r. w Gliwicach

sprawy M. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. K. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 20 sierpnia 2013 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu prawo do emerytury poczynając od 1 lipca 2013 r.

(-) SSR del. Grażyna Łazowska

Sygn. akt. VIII U 2394/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20.08.2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu M. K. (2) (K.) prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), ponieważ nie udowodnił on 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach przy pracach wymienionych w wykazie A.

W odwołaniu ubezpieczony zakwestionował powyższą decyzję, podnosząc zarzut dotyczący nieuwzględnienia przez ZUS zatrudnienia odwołującego w okresie od 16.07.1984 r. do 1.01.1989 r. Mianowicie skarżący wskazał, że chociaż w/w czasokresie pracował na stanowisku starszego piekarza pełniącego funkcję kierownika piekarni, to jednak czynności wchodzące w zakres obowiązków kierownika wykonywał w tzw. godzinach nadliczbowych, po godzinach pracy wykonywanej w charakterze piekarza, za co otrzymywał dodatkowe wynagrodzenie.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że ubezpieczony legitymuje się okresem wynoszącym jedynie 11 lat, 10 miesięcy i 13 dni pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. ZUS wyjaśnił, że nie zaliczył odwołującemu

do stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych zatrudnienia w okresie od 16.07.1984 r. do 30.09.1990 r. w Gminnej Spółdzielni (...) w T., z uwagi na sprzeczność zachodzącą pomiędzy treścią świadectwa pracy wystawionego za ten okres a danymi zawartymi w zaświadczeniu potwierdzającym przedmiotowy okres pracy w warunkach szczególnych. Z zaświadczenia wynika, że odwołujący wykonywał zatrudnienie w w/w okresie na stanowisku starszego piekarza z pełnieniem funkcji kierownika piekarni, podczas gdy na drugim dokumencie zaznaczono, że skarżący pracował wyłącznie w charakterze piekarza.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony ukończył 60 lat z dniem 17.06.2013 r., nie jest członkiem OFE. Odwołujący nadto na dzień 1.01.1999r. legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze ponad 25 lat.

Ubezpieczony był zatrudniony kolejno:

- w okresie od 1.07.1970 r. do 30.06.1972 r. w zakładzie rzemieślniczym prowadzonym przez mistrza J. Z. w R.; odwołujący odbywał praktykę na podstawie umowy o pracę w celu nauki zawodu zarejestrowanej w W. Cechu (...) w T. pod numerem rejestru 122/70 w branży „piekarz”,
- w okresie od 1.09.1972 r. do 13.07.1984 r. w (...) Spółdzielni (...) w B., na stanowisku starszego piekarza, wykonując pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy,

/łącznie 11 lat, 10 miesięcy i 13 dni pracy w warunkach szczególnych, nie wliczając okresu odbywania praktyk na podstawie umowy o pracę w celu nauki zawodu/

- w okresie od 16.07.1984 r. do 30.09.1990 r. w Gminnej Spółdzielni (...), na stanowisku starszego piekarza z pełnieniem funkcji kierownika od 16.07.1984 r. do 1.01.1989 r., a w okresie od 2.01.1989 r. do 30.09.1990 r. w charakterze agenta piekarni,

Początkowo od 16.07.1984 r. do 9.09.1984 r., ubezpieczony pracował w piekarni w S. jako starszy piekarz. Odwołujący wykonywał zatrudnienie przy tzw. „produkcji” wypieków. Do zakresu jego obowiązków należały czynności strictly piekarskie, tj. ręczne wyrabianie ciasta, rozwałkowanie go i wlewanie do forem, wkładanie i wyjmowanie z pieców.

Z dniem 10.09.1984r. ubezpieczony został przeniesiony do piekarni w B., gdzie powierzono mu pełnieniem obowiązków starszego piekarza wraz z wykonywaniem czynności kierownika piekarni. W w/w zakładzie, pracę wykonywano na zmiany, w porze dziennej i nocnej. Odwołujący pracował głównie w porze nocnej.

W dniu 19.04.1985r. pracodawca powiadomił ubezpieczonego, że jego stanowisko pracy zostało zaliczone do prac w szczególnych warunkach, które uprawniają do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej.

Do jego zakresu obowiązków ubezpieczonego należały „typowe czynności piekarskie”, m.in. ręczne wyrabianie ciasta, wałkowanie, wylewanie go do forem, a także rozpalanie ognia w piecach, bowiem w tej piekarni u używane były piece.

Pracownicy pracowali w zespołach 2-osobowych w porze dziennej, oraz w zespołach 3-osobowych w porze nocnej. Ilość zaangażowanych pracowników była podyktowana większą ilością pracy przypadającej na porę nocną. W ciągu zmiany dziennej wypiekano wyłącznie chleb, natomiast w ciągu zmiany nocnej, zakres wypieków był większy i bardziej różnorodny. Czas pracy ubezpieczonego rozpoczynał się od dwudziestej pierwszej, a kończył o piątej rano, przy czym odwołujący faktycznie pracował dłużej. W pracy był już o godzinie dwudziestej, w celu wykonania czynności przygotowujących warsztat pracy piekarza, kończył natomiast o godzinie szóstej. Proces wypieku pieczywa podczas zmiany nocnej trwał od godziny dwudziestej pierwszej do godziny szóstej rano.

W ramach czynności kierownika piekarni ubezpieczony zajmował się pracami biurowymi, m.in. był odpowiedzialny za faktury związane z działalnością piekarni oraz pobierał wypłaty dla pozostałych pracowników. Skarżący pełnił

obowiązki kierownika piekarni, niezależnie od wykonywania zatrudnienia na stanowisku piekarza, za co otrzymywał dodatkowe wynagrodzenie.

[dowody: zeznania świadków M. C., B. K., M. K. (3), zeznania ubezpieczonego, akta osobowe w/w świadków, akta osobowe ubezpieczonego, akta organu rentowego.]

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W zakresie określenia wieku emerytalnego, o którym mowa w art. 32 ust. 1 w/w ustawy, rodzajów prac lub stanowisk oraz warunków, na podstawie których ubezpieczonym przysługuje prawo do emerytury art. 32 ust. 4 odsyła do uregulowań Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zm.).

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 i 2 w/w rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Natomiast jak stanowi § 1 ust. 1 i 2 rozporządzenie stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, zwanych dalej "wykazami".

W myśl § 3 i 4 rozporządzenia, pracownik który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w załączonym do rozporządzenia wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 60 lat dla mężczyzn
2. ma wymagany 25 letni okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Sporną kwestią w rozpoznawanej sprawie jest czy ubezpieczony udokumentował wymagany 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie zatrudnienia.

W wykazie A w dziale X pkt 11, rozporządzenia wymienione zostały „prace przy wypieku pieczywa”.

W ocenie Sądu, niewątpliwym jest, że w okresie od 16.07.1984 r. do 1.01.1989 r. ubezpieczony pracując na stanowisku piekarza pełniąc funkcję kierownika piekarni wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Z postępowania dowodowego w sposób jednoznaczny wynika, że odwołujący pełniąc obowiązki piekarza, polegające m.in. na ręcznym

wyrabianiu ciasta przeznaczonego do wypieku chleba, bułek, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wykonywał pracę mieszczącą się w zakresie pojęcia prac przy wypieku chleba znajdującą się w wykazie A w dziale X pkt 11 dołączonego do rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983 r. Nie podważa tego okoliczność, że równocześnie powierzono mu obowiązki kierownika piekarni, albowiem obowiązki związane z funkcją kierowniczą ubezpieczony wykonywał poza wymiarem czasu pracy piekarza.

Doliczenie spornego okresu pracy ubezpieczonego [od 16.07.1984r. do 1.01.1989r.] do już uwzględnionego przez organ rentowy stażu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 11 lat, 10 miesięcy i 13 dni pracy powoduje, że ubezpieczony posiada wymagany prawem staż pracy w tych warunkach, a przy niespornym spełnieniu pozostałych przesłanek ma prawo do świadczenia emerytalnego.

W tym stanie rzeczy, w oparciu o przywołane przepisy prawa oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

SSR del. Grażyna Łazowska